Temps Ordinari - Vint-i-vuitè diumenge

Per Administrador el dg., 12/10/2014 - 09:00

Is 25,6-10a
Fl 4,12-14.19-20
Mt 22,1-14

Diumenge XXVIII A del temps ordinari Germans i germanes: L'Evangeli d'avui cal comprendre'l en el marc d'un ensenyament molt més ampli i que hem anat desglossant en aquests diumenges darrers. La situació vital des de la que Jesús ens ensenya és la de l'oposició i el rebuig de part dels sacerdots, els notables del poble i els escribes. Una realitat que, per altra banda, sintetitza la història d'Israel: poble estimat i elegit, possessió personal de Déu, però moltes vegades rebel al jou i infidel. El Déu que l'ha elegit envia mestres i profetes per tal de reconduir-lo al bon camí però no els han volgut, els han perseguit. Al final Joan Baptista conclou el ministeri profètic i també és rebutjat, mort. A continuació l'enviat és el mateix Fill de Déu i que tindrà la mateixa sort que tots aquells que el varen precedir. Les paràboles dels dos fills enviats a treballar a la vinya (llegida fa dos diumenges), la paràbola dels vinyaters homicides (llegida diumenge passat) i la que ara acabem d'escoltar sobre els convidats al banquet de noces ens van aclarint sobre què vol Déu de nosaltres, com no deixa mai de cridar-nos, com té cura de la nostra salvació; i també la immensa responsabilitat que assumim al no fer cas de Déu i dels seus enviats. El pes del desagraïment que allunya de Déu i dels germans. De fet l'Evangeli també ens diu que els sacerdots i els mestres de la llei varen entendre que la paraula de Jesús es referia a ells, però no es varen convertir. Israel va ser el poble elegit, la vinya estimada; va ser cridat a participar del Regne de Déu, a ell li va ser donat el Regne i en rebutjar-lo Déu l'ha passat a altres mans. Aquesta és la lectura que fa de la història de la salvació la paraula de l'Evangeli. Una lectura històrica-crítica malgrat faci servir un llenguatge al·legòric, i que serveix també per aplicar la història al moment present. Comparar el Regne de Déu amb un banquet festiu, un banquet de noces, és freqüent en l'Escriptura. La primera lectura que hem escoltat ens ho presentava amb les imatges poètiques i profètiques d'Isaïes. Jesús mateix va al·ludir més d'un cop a aquesta imatge per parlar del Regne de Déu. Avui la paràbola de Jesús ens parla d'un rei que celebra les noces del seu fill i que convida al banquet de noces a totes aquelles persones amb les que se sent més obligat. Uns missatgers porten la invitació real, però els convidats es neguen a anar-hi perquè tenen altres ocupacions i altres interessos. Alguns no només es neguen a anar-hi, sinó que maltracten i maten els enviats del rei. La reacció reial, ben comprensible en aquell ambient històric, és com una declaració de guerra que fa fora a aquells assassins. Però el banquet és a punt, està preparat. Déu no el suspèn. Les noces cal celebrar-les i uns altres hi són cridats. Qui hi són cridats? Els de fora, aquells que no són importants, gent del poble bons i dolents. Per tant la festa continua, es oferta a molts fins que la sala s'omple. El Regne ha passat a uns altres. Però amb això no n'hi ha prou. No es tracta d'un final feliç de novel·la romàntica. Déu de tots n'espera una resposta plena. Cristians no jueus potser pensaven que ara eren ells els elegits i que amb això ja tot estava fet. El final de les paraules de Jesús són un toc d'atenció seriós per a tots aquells, que ho pensen i diuen que tots se salvaran, i no cal de preocupar-se més. A tots ens cal viure una conversió radical que ens faci dignes de ser comensals en el banquet del Regne. S'ha de portar el vestit de festa, sinó també hom serà tret fora, a la tenebra. Ser condemnat "per no portar el vestit de festa" és una possibilitat real, i aquell que no el dugui no participarà en el banquet amb Abraham, Isaac i Jacob. Què és no anar vestir de festa? Què impedeix portar el vestit de festa i participar en el banquet de noces, es pregunta S. Joan Crisòstom? Viure al marge de les exigències de l'Evangeli, al marge de la Paraula de Déu. Viure només de pràctiques externes al marge de la veritat i de l'amor als germans. Viure al marge de la justícia. Viure tranquil, perquè hi ha coses que ara ja són "legals". En una paraula: viure malament encara que això s'amagui sota un mantell de honorabilitat. A la sala hi van entrar bons i dolents. En la paràbola de la bona llavor i del jull, això ja s'hi feia present i el Senyor deia que cresquessin junts, que ja es farà la tria definitiva. Però el jull serà cremat, no s'escapolirà del judici de Déu. No és bona llavor ni bona planta malgrat estigui enmig del blat. Cal que allò que és blat perseveri, no agressivament en contra de ningú, sinó com diria St. Pau fent la veritat amb caritat. Germanes i germans: aquest és el missatge que l'Església en nom de Jesús ara ens fa arribar a tots. Aquest és el missatge que ens va donant el Papa Francesc a les seves catequesis. Som certament el poble de Déu; cridats de tot arreu. Però ens cal revestir-nos sempre de Jesucrist si volem posseir el Regne de Déu.

ETIQUETES
BANQUET EUCARISTIA REGNE